

Jeg tillader mig derfor at anbefale det høie Thing at vedtage dette Lovforslag i det Haab, at vi, hvis det ikke skulde vise sig heldigt, saae senere kunne faae det gjort noget bedre.

Alberti: Den ærebe Minister har i Landstinget sagt, at denne Lov kun vedkom Retsbetjentene, og den ærebe Ministers Udtalelse her er af samme Indhold; men den ærebe Minister har ikke sagt Noget om, hvorvidt Retsbetjentene have Adkomst, have Besøielse til at faae Husmænd til at bære Breve fra deres Kontorer til Sognefogden, og det er det, jeg paastaar, at Retsbetjentene ikke have. Det foreligger to indenrigsministerielle Skrivelser derfor, og i dem begge staar, at Indenrigsministeren har korresponderet med Justitsministeren om disse Spørgsmaal, og jeg holder mig overbevist om, at Indenrigsministeren ikke har givet nogen Udtalelse om Retsbetjentene uden at have havt Justitsministerens Samtykke dertil. Deraf slutter jeg, at disse indenrigsministerielle Skrivelser indeholde to Ministeries Lanter, baade Indenrigsministerens og Justitsministerens, og naar disse to Ministres Lanter samles i det Brændpunkt, at Retsbetjentene ikke kunne tilfige Husmænd til Brevbæring og følgerig heller ikke forlange Brevbæringsomkostningerne af Kommunen, saa siger jeg, at denne Lov, som er kommen fra Landstinget, er øresløs; thi der er ingen Bestemmelse i Forordningen af 1791, som i Virkeligheden forandres derved. Det ærebe Medlem for Vær (Steenstrup) siger, at Forordningen af 1791 vedkommer Retsbetjentene; men hvis den vedkommer dem, hvorledes kunne da de to Ministre sige, at de ingen Ret havde efter denne Forordning? Det er jo nemlig ikke slet nogen Forandring i denne Forordning siden 1791. Jeg paaberaaber mig altsaa begge Ministrene som Hjemmel for, at Retsbetjentene slet ikke have nogen Adkomst efter denne Forordning, saa at det altsaa er en Selvmobfigelse, naar man vil give en Lov, som ophæver Noget i en Lov, som slet ikke staar i Loven, og det er det, som Landstinget har foreslaet Folkethinget at gjøre. Det er vistnok en lille Begyndelse, men dersom vi nu begynde hermed, saa vil denne Sag komme til at ligge i Dvale i flere Aar; i den Tid vil man korrespondere med Ministerierne om dens Forstaaelse, og i al denne Tid skal da Husmændenes Budtjeneste vedblive. Men her vate vi jo for nogle Dage siden enige om, at den Budtjeneste skulde høre op. Er der da Grund til at frasalbe det Diemed at affkaffe denne Rest af Naturalhøvet, fordi man i Landstinget har indskrænket Loven til en betydningsløs Størelse? Det kan jeg slet ikke forstaa, og jeg kan efterat have for to Dage siden konfereret baade med Sogneraadformændene og Sognefogderne i min Valgkreds ved et Møde der forrige Lørdag om denne Sag ikke Andet end berette, at alle disse

sagkyndige Mænd erklaerede, at Landstingets Forslag ikke vilde have den allermindeste Betydning i de bestaaende Forhold tilfølg; dertil holder jeg mig. Jeg vil derfor, da der ikke er fremkommet noget Forslag om Udvalgs Nedsættelse, foreslaa denne Behandling standset og Sagen henvist til et Udvalg, bestaaende af 7 Medlemmer.

Uden Viceformand (Berg): Der er altsaa stillet Forslag om Standsning af denne Behandling og Nedsættelse af et Udvalg paa 7 Medlemmer. Forhandlingerne dreie sig altsaa nu om dette Forslag.

Steenstrup: Jeg antager, at jeg maa sige et Par Ord til Motivering af min Afstemning med Hensyn til dette Forslag og derved komme lidt ind paa Realiteten af den ærebe sidste Talers Udtalelser. Han paastod nok engang, at Forordningen af 1791 ikke berører Retsbetjentene. Det er en Misforstaaelse. Naar han for det Første anførte ministerielle Skrivelser, ved jeg ikke, at de ere gjældende Lov; de kunne have misforstaaet Forholdene, kunne være rigtige og være urigtige, men de kunne under ingen Omstændigheder hæve en Lov. Men selv om de vare fuldstændig rigtige, er det givet, at om ogsaa det ærebe Medlem har Ret i, at en Retsbetjent ikke direkte kan sende en Husmand med et Brev til Sognefogden, saa kan han dog gjøre dette, at han kan sende en Ordre til Sognefogden med et Poststempel paa, og naar den saa kommer til Sognefogden, lader denne den gaa videre fra den ene til den anden Sognefoged ved Misbrug af Husmændene. Det er disse Ordre fra Retsbetjente, som ere omtalte i Forordningen af 1791 § 4 Litr. h., og som høre op efter den Lov, vi her tale om. Selv om altsaa Retsbetjentene ikke kunne sende en Husmand til Sognefogden, saa kunne de ved Ordre pr. Post til Sognefogden bevirke, at han bruger Husmændene, og det hæver Loven; men der bliver da meget lidt tilbage af denne Brug, idet de fleste Ordre komme fra Retsbetjentene. Deraf tillader jeg mig at drage den Slutning, at man ikke bør sende Lovforslaget i et Udvalg.

Tang: Jeg tillader mig at understøtte det Forslag, som er fremkommet fra det ærebe Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti). Vi se jo allerede paa Sagens nuværende Standpunkt, hvilke store Misforstaaelser der er i denne Lov, og hvorledes vil det saa ikke blive, hvis den kommer ud? Det lader til af den Forhandling, vi have ført idag, at Lovforslaget trænger til at blive forhandlet om igjen, for at der kan komme noget mere Klarhed, end der er; og derfor tror jeg, at det er hensigtsmæssigt og formaalstjenligt i enhver Henseende, at man følger Forslaget af det ærebe Medlem for Sorø Amts 2den Valg-